

GORJE SRCA

«Neka se odvrata nar-
trag i sazide, koji ne
haće nica. (Ps 64,4.)
Iz Uzlaza doneseno sv. Mi-

VJERSKI TJEDNIK

GOD. VI ZAGREB, 5. KOLOVOZA 1951. BROJ 33

UČITELJEV PRIMJER

U sv. Evanđelju čitamo, da su majke k Isusu donosile svojcu djeću. A On bi na njih stavljao svoje ruke i molio nad njima. Time je dao primjer kršćanskim majkama, da i one čine tako. I one neka svoju djecu vode k Isusu, božanskom prijatelju djece. Od Boga su ih dobile kao jamstvo za svoje ufanje i pouzdanje. Zato treba da ih časte kao dragocjenost. Da ih ljube i čuvaju majčinskom vjernošću. Da ih ne promatraju kao igračku, nego kao nešto sveto. Spasitelj ih je postavio kao svećenice na domaćem ognjištu. Povjerio im je straju nad svećinom djetinje duše. Kao zaštitu nad krznom nevinosti i milošću svoga djeteta.

Stoga majke moraju braniti djetinju dušu. Njegovati je i razvijati poukama i dobrim navikama. Marija je donijela Dijete Isusa u hram skoro poslije Njegova rođenja. Tako i majke treba da donose svoju djecu Isusu. Marija je spasila Dijete Isusa od Herodova progona. Tako i majke moraju čuvati i spasavati svoju djecu od grijeha i napasti. Marija je čitav jedan dan tražila svoje izgubljeno Dijete. Tako i majke treba da traži molitvom svoje dijete, ako se udalji od Božjih puteva.

U svetima časovima, naročito u nedjelju, neka majke svojcu djeći pripovijedaju o Stvoritelju, o Djetetu Isusu i Njegovoj presvetoj Majci. Prije svega neka uče dijete moliti. Kršćanska je majka najbolji vjeroučitelj. Te sve i onako znadu kršćanske majke. Ali nikada nije previše, pa makar i deset i stotinu puta opetovati, što treba i tisuću puta kazati.

Mlađi i djevojke treba da Bogu-čovjeku posvete svoj jutarnji život, da ih On može blagosloviti o podne i uveče njihova života. S Bogom treba da počnu, s Bogom da završe, to je najljepši tok života. Prvi im je korak bio u crkvu, k Spasitelju, koji im je podijelio krsnu milost. Posljednji im korak u životu bude na vjčni sud, dakle opet k Spasitelju. Milostiv će im biti sud, ako su svi putevi od prvoga do posljednjega bili Bogu ugodni.

Spasitelj je uskrisio na život, mlađica iz Naime, jer je po iskrenom uvjerenju naroda i po velikoj boli majčinoj vidio, da je pokojnik bio valjan sin. Prije nego je kćer Jairovu od mrtvih probudio, dao je iz sebe odstraniti trubljače, surova družina, koja Ga je ismjevala. Ova uskrsnuća od mrtvih putokaz su mlađici. To znači, tko vjerno obdržava četvrtu zapovijed Božju i tko se daleko drži od zabava, koje vrtjedaju kršćansku pristojnost, taj

dobiva Spasiteljev blagoslov. A o Božjem blagoslovu sve ovisi.

Spasitelj će zlatnim lancima svoje ljubavi povezati sa svojim Srcem one kršćanske žene, koje su slične pobožnim evanđeoskim ženama. Marta i Marija iz Betanije su uzori i primjeri, kako moraju raditi i moliti druge kršćanske žene. Žene, koje su pratile na putovanjima Isusa i za Njega se i Apostole brinule, one su primjer, kako kršćanske žene treba da pomažu Bogu-čovjeku u Njegovoj braći i sestrama. Beskonačno je veliko polje tjelesnih, duševnih i vjerskih potreba. Tu treba da se zaposli svaka žena pojedince i u tišini ili u zajednici s drugima u karitativnim poslovima.

Uzvišeni je prizor, kad kod čitanja nedjeljnog Evanđelja ustanu muževi i u tihoj ozbiljnosti slušaju vjčne riječi Spasiteljeve. Kad se čita Evanđelje, gdje Spasitelj pita Petra: «Ljubiš li me?», «to bi muževi odgovorili, kad bi Krist njih to zaplavo? Nema toga prijateljstva, koje bi muškarcu više usrećilo. Stišlo, nego li je prijateljstvo Kralja neba i zemlje.

Kršćanski muž, izobraženi i bogati kao Nikodem i Josip Arimatej, ili priprosti radniče kao ribar iz Nazareta, ti si po riječima apostola naroda Sv. Pavla «slika i slava Božja» (1. Kor 11,7). Velika je dakle tvoja čast i dostojanstvo. Ti treba da dođeš: do vjekačnice savršena, do mjere dobi punine Kristove» (Ef. 4,13). Ti moraš poprimiti Njegovu misljenja. Njegove kreposti u sebi izgraditi i prolaziti svijetom

kao drugi Krist. Po tom ćeš postati prijatelj Kristov.

Biti prijatelj Kristov ne znači posjedovati nebo na zemlji. Niti Apostolima niti drugim prijateljima, koje mi iz Evanđelja poznamo, nije Spasiteljevo prijateljstvo dalo trajno i blaženo zadovoljstvo. Svi su oni imali svoje sjajne Taborske časove, ali nakon njih doskora su slijedili časovi s Maslinske gore i s Kalvarijskog brda! Oni prvi su bili kratki, ovi drugi često dugački. Petar je htio da se na brdu Preobraženja sagrade tri šatora, tako mu je bilo ondje ugodno. Ali mu nije želja uslišana, da tamo gleda svijetle visine i divne radosti vječnoga života, jer ga je u dolinu zvao posao i zvanična dužnost.

Nakon što su tri Apostola gledali preobraženo lice Bogu-čovjeka i svoje duše napunili vjerskim osvjetljenjem i nebeskom milošću, sišli su s brda u dolinu, gdje ih je čekao turobni tjedan trpljenja. Njih je obuzela žalost, tjeskoba i obojnost. Kad im je Spasitelj nemilosrdno otkrio i razorio sve njihove predodžbe o zemaljskom i udobnom mesijanskom kraljevstvu. Na to je došao Kalvarijski čas. Oni su gledali Bogu-čovjeka, kako nosi križ i na križu umire. I oni sami su morali podnositi teški i mučni posao misionarskoga života. I konačno su morali umrijeti kao mučenici.

Onako, kako su živjeli i umirali Apostoli, tako moraju živjeti i prijatelji Boga-čovjeka i biti spremni, ako je potrebno, da tako i umiru. Takav nam je primjer dao naš Učitelj.

PRVOPRIČESNIČKI SONET

Oh kako u ovo jutro plitice veselo
pjevalju, Ljuba opojno miriše, sunašće mljuge
Haljine bjele, vesela lica. Što je? postvud;
Kraljevski pohod Hostije Bjele dječvci
Danas je oltar prebljelim cvijećem
Orgulje zanosno bruje i pjesmeke njezine
Plamsaju pobožno svjjeće, srca vatreno
blju. Što je?

Isus daje poljubac prvi u srce dječice
Hoće li ostaj vjerna poljupcu Tvojem
I uvijek ljubiti Tebe i Gospu dušom
Il' će ohladit srca za ovim sretnim
danom?
Ne smije, ne, ne će to biti! Ti ne ćeš
Ljubav Tvojega Srca neka ih uvijek
Sreća života može samo kroz Tebe sjati.

SVETI OTAC PIJO XII. izdao je 2. lipnja, na blagdan sv. Eugenija, encikliku «Evangell Praecones» («Glasnici Evanđelja»), u kojoj govori o plodnom napretku katoličkih mislija u zadnjih 25 godina te raspravlja o aktualnim problemima mislija.

AMERIČKO KATOLIČKO BOLLNIČKO DRUŠTVO održalo je 31. svibnja do 5. lipnja svoj 36. godišnji kongres

uz sudjelovanje 3.000 svećenika, redovnika i svjetovnjaka, koji su predstavljali 1.000 katoličkih bolnica u Sjedinjenim Američkim Državama i Kanadi. Glavna tema kongresa je bila «Odgovornost katoličkih bolnica u današnjim kršćkim vremenima». Kongresisti su pretresli sva pitanja o ulozu katoličkih bolnica u materijalno i moralno životu američkoga naroda.

Svojstva ufanja

Ufanje treba da nam bude čvrsto i nepokoleblivo. Čvrsto treba da očekujemo od Boga vjčna dobra kao i sredstva, kojima ih možemo postići. Ufanje se onliva na nepogrešivom obećanju samoga Boga zato ne smije da koleba desno i lijevo. Sv. Pavao govori o stalnoj i nepokoleblivoj nadi Abrahamovoj: da ju je imao kao tvrdo i sigurno sidro duše svoje, jer mu je sam Bog obećao i zakletvom potvrdio, da će ga blagosloviti i obilno umnožiti. Na sličan jamstvo posveta i naše ufanje, zato treba da bude čvrsto i stalno.

Nada nas bez sumnje usred svih olujna čvrsto veže uz Boga, a na teškom putu krepostl pomaže nam da ne klonemo, nego ustrajamo, dok ne uđemo u nebesko svetište gdje ćemo gledati Boga, ne sakrivenu kao ovdje na zemlji, nego jasno licem u lice, i vjčno Ga uživat. Apostol sv. Pavao navodi dva razloga, a koji treba da nam nada bude čvrsta: Prvi je razlog obećanje, koje nam je Bog dao. Kao što se sidro, kad padne na kamenito dno, smjesta zaustavi i učvrsti brod, tako i ufanje, koje se osloni na obećanja Božja, sigurnija i stalnija od stanca kamena, daje duši najveću sigurnost, da će doći do kraja, kojim očekuje, veže je uz Boga u burnim valovima života i čini se ustrajnom u dobru.

Drugi razlog, zašto da nam nada bude čvrsta, navodi sv. Pavao, kad kaže, da je Krist najprije stupio u vjčno svetište božansko, tj. u nebesku domovinu, da nam pripremi mjesto i da nas tamo kao vjčni cilji. Svećenik neprestano zagovara pred Bogom. U nebu se dakle sam Gospodin Isus brie za naš spas, pa je On zato našoj nadi najvrjedniji oslon, da ćemo taj spas i postići. Sv. Augustin kaže: Naša je nada tako čvrsta; kao da je već ispunjena, jer nam je sama Istina dala obećanje. Istina ne može zalutati niti koga zavesti u bludnost.

S kršćanskim ufanjem, koje treba da bude čvrsto i nepokoleblivo, mora biti u duši spojen i sponosni strah. Tko želi, da se Bogu dopadne, mora da goji i u svom srcu s nadom uporedio i strah, jer Psalmist kaže: Bogu se dopadaju oni, koji Ga se boje, i koji se ufaju u Njegovo milosrđe. Ova nada i strah, makar su među sobom po naravi različiti, ipak mogu da u duši skupa borave, jer svaki od njih neč u drugog korijena. Nada nije iz nepogrešivog Božjeg obećanja i Njegove dobrote, a strah iz našeg ništavila, slabosti, koteljivosti i nada još daje poleta, da hrabro nastupa, strah da bude budna i pažljiva. Sv. Augustin kaže: «Nada, ti tišiš da sve lako i radošno podnosiš. Zato je, braćo, ljubimo i čvrsto je se držimo, no ne bez straha. Tko se nada, a ne boji se, zapada u nehai i neman, a tko se boji, a ne nada se, postaje kukavica i pada kao kamen u dubinu.

Nada je silna vjerna, koji gonj brod naše duše, da lide naprijed čineći dobro, a strah je silčan teretu, koji brod duše zaustavlja, da se ne dogodi brodom. Dok nam nada daje polet, da nrižno naprijed, i dok nas strah uzdržava i čuva da ne zalutamo, dotle sigurno plovlimo u luku nebeske domovine. Andeo u tajnom Otkrivenju sv. Ivana stajao je jednom nogom na zemlji, a druga mu je počivala na moru. Tako treba da i mi stojimo nogom ufanja na čvrstom tlu neprevrtljivih obećanja Božjih, Njegove neizmjerne dobrote i milosrđa, a drugu nogu svetoga straha da držimo nad nesigurnim dubinama vlastite bijede. Na taj će nas nečin nada ispuniti čvrstim pouzdanjem, no to će pouzdanje biti mirno, ponizno, oprezno i mudro.

SV. OTAC PIJO XII. primio je 22. lipnja u svećanu audijenciju novog britanskog poslanika kod Sv. Stolice Sir Waltera Roberts, koji se tom prilikom izrazio Sv. Ocu svoja akreditivna pisma.

Ne zaboravimo ih

Neprimitivo je i neprestano putovanje ljudske duše sa zemlje prema pretegorobnoj Vječnosti. I u mirnijim vremenima, negoli što su naša, dakle sada, kad nam čina skoro nije tako počinje odavajanja života, nastajanja i crvatić ljudskih likova, a to nam je miravića povorka ni za jedan čas prestala. U svaki sa; dano i noći liječaje su išuce na vječni počinak. Sa najveće dječinoje oči teletje sa a blaženim smjelkom iz majčinu ruku u ljepši i bolji svijet, da se uzgriju; jer kao da su se snužnula na blaženom zemaljskom suncu. Vruci, puni života, zamiljeni troci sa srećom svijeta jednim udarcem postali su tihi kao da su zaboravili svaku svoga života i čeznutiljve svoje čežnje. Muževi i žene padose kao snopovi i kao zadržani na bolesnicke krevete i otkinuse se i od kuće i od doma i od stine i od svoje zemaljske grude i sibiđij u sručenim m'g Gospodara zemlje. U tek je nastajala velika praznina, kad je jedan čovjek zavijec odlazio sa svoga mjesta, gdje je bio i djelovao. Ujedno je nastajala i velika žalost i tuga u srelima, koja je on ostavio osamljena. Isto tako ulje bilo to najgorije za umirućeg, što je morao odložiti lomljivo odleto telesnosti. Teže je bilo odlepljenje od živih i draži Duši koja se dijeli od svijeta, obuzima osjećaje osamljenosti i bespomoćnosti, nepruživost ljudske udaljenosti, u kojoj širini nječina ljudska ruka ne zna ničje. No slutnja svijtu vremena sagradila je oči iz zemlje živih do vraglić carstva mrtvih, a kršćanska vjera pravedila je čvrti, jaki most tuga. I od toga je vremena nastajao i ovaj prođaća čežnja između onih, koji su prošili i nas. Na Dušni dan se ponavljaju kršćanske osjećaje između mlotič duša, koje su umrle i nas živih. I svaka duša pokojnika pjeva svoju pjesmu: »Smilujće se nama pokojnikima! Smilujće se meni ponajviše, vi moji prijatelji, jer mi je pogodila ruha Gospodnja.« Pjesnik je oblikovao taj poziv na živuće u lijeplim stihovima Fr. Heber (1813—83.), bečki pjesnik, koji je rekao:

»Dušo, ne zaboravi ih! Dušo, ne zaboravi na mrtve! Znaj, one te gledaju oči opkoljuju, napušene, i u svetom žaru, koji poliče ljubav prema siročima, udišu te opomnju: »Dušo, ne zaboravi ih! Dušo, ne zaboravi pokojnike.«

Prastari je spomenik kršćanske vjere na moć zagorava za duše pokojnika ona pripovijest iz povijesti trpljenja sv. Perpetue na početku trećeg vijeka, koja kaže ovo: Kad je svetica sa svojin drugaricama u zatvoru molila, što se na jednomoj vještici, da je Divo krata, koji je starost od sedam godina umro od rana. Tada počne za njezga moliti i uzdišati Gospodinu. U i istoj noći vidje svoga brata, kako dolazi iz jednoga tamnoga mjesta, gdje ti je bilo mnogo zajedno. Bio je vrće šedan, s nakvaženim licem i bijeđ, s ranama na licu, koje je zaborio kod smrtinog mučenja. U jednom vire Dinekrat nalazio, bio je šedan ribnjak pun vode, čij je rub bio viši od visine jednog dječaka. Dinekrat se ispruži kao da će piti, ali se rastuži, jer nije mogao piti zbog višeg ruba od sebe. Zato se ona probudi i upozna, da brat trpi. Stoga je kukaćka i plakala dan i noć sa njezga, i njezina molitva bila uslišena. Nakon toga dođe drugo viđenje. Gledala je isto mjesto, koje je prije bilo tamno, a sada osvjetljeno. I Dinekrat je bio čista tijela i dobro obučen u ugodnoj hladovini. Na mjestu, gdje su bile rane, opazale su se brazgotine. I rub ribnjaka bio je uleknut do polovice njegova tijela i on je neprestano gradio ovu i jednu dušu. Zastio je čući onda pošao dalje, da se veselo igra u dječjim igrama. Na to se Svetica probudi i znała je, da je njezin brat ostolodn kazne.

Tako i na sličan način se često bude u našim osjećajima umrli drugovi prijateljni dana. Oni se pojavljuju u svojim ranama, teškoćama, slabostima i pogrebama svoga zemaljskog života, koji im sadašnji život odriču. Oni bespomoćno pružaju ruku i mole pomoć, da ublaže žedu svojih duša za Bogom, sada kad su se oslobodili tjelesnih okova. Mi upoznajemo među njima i takove, čije su duše ranjene gorućim ranama, a mi smo ih skrivili. Ili opet trpe poradi rana, koje su si same uzdale zbog prevelike ljubavi

OKOLNOSTI LJUDSKIH ČINA

Prilike ili okolnosti, u kojima se čin izdaje, mnogo utječu na čudorednost čina. Učelnji čudorednost nauke navode redovito svaki životni okolnosti, u kojima se zbivaju ljudski čini. Svrstavaju ih ovim redom: Tko, što, gdje, kojim sredstvom, zašto, kako i kada.

Prostu govor i kletva je uvijek čudoredno zlo ili grijeh. Nikada nema slučaj, kad bi bilo dopušteno grdo, ružno govoriti i kleti, pogotovo kleti najviše i najsvetije osobe — Gospoda Boga i Majku; Požju Medutim težina se prostoga govora i kletve mjeri prema tome tko grdo govori i kune. Ako to čini jedan čovjek sa ulice — čovjek bez naobrazbe i odgoja, nitko se ne će sablazniti, kad ga čuje. Jer se od takova čovjeka duogu ni ne očekuje. Ali, ako grdo ružno govori ili kune otac pred dječom učitelj pred učenicima, činovnik u uredu, čovjek na visokom položaju, tada nastaje strahotiva sablazn dolaze dječ, otak, kod svih onih, koji Takav će odak, učitelj činovnik, čovjek na visokom položaju odgovarati pred Bogom ne samo za to, što je grdim govorom i kletvom sam vrijeđao Boga, nego će odgovarati i za sablazni li grijehe svih onih osoba, koje je svojim zlim djeicom na grijeh zaveo. Pomislite koliku svinu odgovornost snose podizatelji učitelji i svi drugi na istaknutim položajima, kad pred dječom i podložnicima kunu i druge zle čine izvode!

Okolnost »što« označuje kalvoću ili koitkoću stvari. Nije svejedno, da li je nitko ukrasi jedan d nar ili deset, tisuća dinara. Ukrasi jedan dinar je laki grijeh, a ukrasi deset tisuća dinara je teški ili smrtin grijeh. Jer je to velika svota. Nije ista stvar, da li si nekoga javo ili malo utvar. Ili ga udario tako teško, da si mu labio oko, slomio ruku ili hrptenjaču. Lako udariti drugoga po licu kako to čine dječaci, kad se međusobno poćupaju, to je mala stvar — mali grijeh, a izbiti drugomu oko ili slomiti ruku, nogu, hrptenjaču, to je krupna stvar — teški grijeh. Kad dječak udari dječaka, to je redovito laki grijeh, a kad dječak udari oca ili majku, to je teški grijeh.

Okolnost »gdje« znači mjesto, na kojem se čin dogodio. Veći je grijeh ukrasi u crkvi Boga posvećenu stvar, nego ukrasi van; na polju kakvu svjetovnu stvar. Teži je grijeh opti se na javnom mjestu i prema tome sablazniti veliku množinu ljudi, nego opti se kod kuće, gdje je čovjek sam i nije nikoga sablaznio.

»Kojim sredstvom« — to je okolnost, koja ispituje, kakvima se čine sredstvima služio, kad je čin izvodio. Nitko si je ukrađenim novcem kupio najružniju hranu i odijelo. Njega će sud lakše sudići nego onoga, tko se ukrađenim novcem opijao ili plaćao osobe u svrhu nečistoga grijeha. Nije jednaki grijeh, ako je netko u namjeni upotrijebio batinu ili nož. Batinom se zadaju redovito samo bol; bez veće ozljedje, a nožem se redovito zadaju teže rane, pa i smrt.

Okolnost »zašto« znači svrhu, zbog koje je čin učinjen. Nije isto, da li netko zbija/še, da zabavi i razveseli društvo, ili zbija šale da drugoga izdava, vrijeđa ili ponužuje. Nije isto, da li netko daje ženskoj novaca, da je izbavi iz bijede, ili joj daje novaca, da je zavede na nečisti grijeh. Prva je svrha dobra i djelo je čisto, pošteno, a druga je svrha oboja, pa je djelo nečasno i nepošteno.

Okolnost »kako« znači način, kako je djelo izvedeno. Nije jednaka krivnja i prema tome jednaki grijeh, ako je netko neoprezno bacio ostatak goruće cigarete i time zapalio tuđu kuću, kao onda, ako je promišljeno i po planu zapalio tuđu kuću i veselio se tuđoj nesreći. Nitko je — misleći da je lijek — popio otrov i umro. Tu nema nikakvoga grijeha, a pogotovo nije teški grijeh samoubojstva. Drugi je svjetlo popio otrov i time počinio teški grijeh samoubojstva.

Okolnost »kada« znači vrijeme, u kojem je čin izvršen. Nitko uprišti zabavu u obični dan, da se razveseli s prijateljima. Ne samo da nije u tome ništa zla, nego je to i dobra stvar. A kad bi veselice uprištio na Veliki petak, bio bi teški grijeh, jer je Veliki petak sveto vrijeme žalosti za Spasiiteljnu, koji je na taj dan u groznim mukama umro na križu.

Nije dakle dosta pariti samo na stvar ili predmet, oko kojega se kreće čin, nego treba pariti i na okolnosti, u kojima se čin zbiva. Dosljedno tome i kod svete Isposvijedi treba istaknuti one okolnosti, koje mijenjaju vrstu grijeha. Tko je tukao roditelje, nije dosta da na svetoj Isposvijedi veli: tukao sam bližnjega, nego treba naglasiti: tukao sam oca, Otkrenula se tuđi roditelja djetko veći grijeh, nego tuđi šibom nepoštna i drska dječaka. Tako se postupa i kod drugih grijeha, gdje okolnost mijenja vrstu grijeha. — Dobra volja i budna pažnja sprječit će mnoga zla i učiniti nebrojena dobra.

Učitelj, ŠTO ČU ČINTI...

Reci nam, dobru Učitelju, što da činimo, da zaslužio život vječni! Mnogi nam rekoh, ako da se borimo za vrijednosti ovoga svijeta. Mnogi nam otkrihu tajnu sreću na zemlji onako, kako oni vjeruju, da je sami otkrili. Ali mi ne tražimo dobra, koje možemo izgubiti. Mi znamo, da nikakovo blago na ovom zemlji nije naše zemaljske. I vidimo, svakoga dana vidimo, kako je propadajuće sve, što zovemo svojim u čvome životu. Prolaze ljudi i njihova djela. Briše se spomen na ljudsko biće i u vremenu. Zato Te ne pitamo, Učitelju, kako da stignemo stanajska dobra, jer je sreće naše žedno onakove ljepote, koja se ne mijenja, onakove vrijednosti, koja ne umire. Naše je sreće žedno pravde, koja ostaje dvojitka, žedno mudrosti, koja vlada nad svime i u svemu. Naše je sreće žedno Istine. Recij nam, Dobri, što da činimo, da zaslužio život vječni!

Evo, Tvoj glas govori nasoj duši onako, kao što je nekada govorio zakonodavcu: »U zakon u što je pisano?« I odgovaramo, kao što je i on odgovorio: »Pisano je: Ljubi! Gospodina Boga svojega i bližnjega svojega kao samoga sebe.« Recij nam, govorniče! Pravo ste odgovorili! To činite da živite. Ljubavi! Ovo je najviši zakon! Najviši i najteži. O, daj nam snage, Učitelju, da ljubimo svim srcem svojim i svom dušom svojom. Daj nam usvajnost i vjernost. Mi želimo nepolazna dobra. Mi želimo život vječni.

SVETI OTAC je u ponedjeljak 18. lipnja primio u svečanu audijenciju novog ambasadora republike Ecuador, koji mu je u tom prilikom predao svoje akreditivna pisma.

U SVIČARSKOM GRADU EINSIEDELNU 1350 vođa švicarske katoličke omladine njemačke narodnosti održal su svodnevni sastanak, na kojem su pod vodstvom biskupa raspravljali o aktualnim problemima njihove organizacije. Savez katoličke omladine njemačke narodnosti u Švicarskoj broji 50.000 članova.

108. GODIŠNJICA ROĐENJA MSGR. ANTUNA CIRILA STOJANA

bivšeg olomučkog nadbiskupa navršena je ovih dana. Msgr. Stojan je bio veliki štovatelj slavenskih apotola sv. Cirila i Metoda i veliki propagator vjehradskih unianističkih kongresa.

SMRT SV. ANE

(Legenda)

— Prošlo je deset godina, odakle je Marija napustila svoj dragi roditeljski dom u Nazaretu, došla je u grad Jeruzalem, odakle su je roditelji doveli da izvrše zavjet — doveli u hram jeruzalemski, gdje je bila odgajana uz prvoredne kraljevske kćeri i kćeri svećeničkog predmeta Leviteja.

Jednog joj se dana ukazao anđeli, a jedan joj od njih saopći tužnu vijest, da će joj majka doskora umrijeti. Dječak i Dječica, topla milina Boga, da joj majka bude primljena među svete, i da je smije vjediti još jednom na ovoj zemlji.

Tada Bóg dopusti, da Marija na izvanredan način posjeti svoju majku.

U predvečerje žurila je Marija iz hrama, otvoreni, dugim hodnikom.

Sunce je zapadalo, a na zapadu su se rasuli oblaci, kao sjajne žuto-ružičaste latice ruže.

»Marijo, Marijo, čula je svoj glas i je bio tihav, kao što je začudila, jer je iz nje stajalo djevojače istoga stasa, istoga obličja kao što je i ona izgledala, to više, što je djevojače, kao njezin dvojnik, nosilo jednak, dugu, bijelu opravu, koja je padala u mekanim nabormima od njezinih malenih ružičastih stopala.

»Ne poznas me, Marijos, odgovorilo je djevojače: »Ipak uvijek sam s Tobom, Tvoj sam anđeo, a Bóg, je odredio, da uzmem Tvoje običje. Po zavjetu Tvojih roditelja, Ti još ne bi svijetla hram napustiti, nu On, koji je čuo Tvoje molitve, hoće Ti želju ispuniti. Anđeli će Te odneti, u Nazaret, a ja ću dole ovdje Tebe zamjenjivati.«

Na to je pristupila četa bijelih, prozračnih anđela, nježno prihvatili Mariju paš. Ratnik i vojničti pjesnik Henrik Lersch (Lersch) je tu misao razložio na grobnom spomeniku jednog ratnika ovako: »Putnik, stani! Nijedan ne leži na ležaju, da se ne pitaš, što je za tebe i domovinu umro. Ako to ne učinim, ja ću doći i poljubiti te svojim ramenskim i krvavim rukama tako, da o njima cijelu noć snivaš i da me više ne zaboraviš. Putniče, pođi!

Sv. Pismo kaže: »Sveta je dakle i spasnosna misao moliti za pokojne, da im se oprostje grijehi. (2 Mak 12.46).

riju, i na oblacima Je odnijeli u Nazaret.

U tihoj, bijeloj kući našla je majku na samrti. Dugo je nije vidjela. Najčino je lice bilo borama izbradano i bijeđno. Bolesnica je inače bila onakove ponašanja kao čitavog života: čarna, čedna, smiljiva.

Jednina joj izljudi ruke, spusti se do nje na koljena. Milovala joj je usnoje čelo i licho govorila: »O, majko moje, crna su vrata smrti kroz koja treba proći, da se uđe u Život. Ali Te: se raduj, jer će Gospodin dozvoliti, da Te na pragu vječnosti dočekaju pravednici.« S njima ćeš bečakati oboljeva, koje će Stvoritelj doplati na zemlju po Megli. Skoro, skoro će doći Spasenje, sveta moja majčice! Grozničave su oči majke bile uprte u kćerku, a Marija prisitne majčinu glavu na svoje grudi. Pričala joj je tih, kao majslada uspavanku:

»Škoro će Spasiitelj ići među duše savjesna, što Otac pripremio za svoju blađu djecu... Raduj se, sveta majčice moja!«

Tako je šaptala Marija dotle, dok se majka umorena i smirena uljudjala u vječni san...

Tada se skupiše rođaci i susjedi i sahranile sv. Anu. Mariju odneseše anđeli natrag u hram jeruzalemski.

XII. NEDEJLA PO DANOVIMA

5. VIII. 1953.

U današnjem sv. Ewangeliju (Luka 10, 23-27) uči Isus farizeje, da je prva sv. povijest ljubiti Boga nade svu, a bližnjega kao samoga sebe. Na njihovo pitanje: tko je naš bližnji? pripovijeda Isus priču o milosrdnom Samaritaninju, te objašnjava da je naš bližnji svaki čovjek. Bio nam prijatelj ili neprijatelj, 1. Što trebam činiti, da dobijem život vječni? pita farizej. Kako važno pitanje. Odgovor je jednostavan: Ljubi Boga nade svu, a bližnjega kao samoga sebe. Kod svitkog svog djela pitaj čemo se: Kako treba da ovo djelo činim, da mi koristi za život vječni? Što nam koristi i sam nas vremeniti život, ako izgubimo vječni? Ono, što ovaj čas, ovaj dan najviše ljubav prema bližnjemu, to ču činiti s pravom nakanom. Svoju bližnjemu učiniti ču to onako, kako želim, da bi i on meni u istim priklama učinio.

Neki čovjek upadne među razbojnice. Kako se to često događa u duhovnom smislu: posvuda vrebaju na nas razbojnici naše duše. Izvan nas zil drugovi, lažni prijatelji, zavodnici, zavodnice. Oko nas sotonu sa svim svojim lukama i oružjem. Koliko koračaka, toliko opasnosti. Čuvajmo se! Tko nudi svoje blago javno, po putu, želi da ga razbojnici opljenu. No sav naš oprez ne pomaže nam ništa bez pomoći odgovor, zato bdijimo i molimo.

3. Izranjeni i opljčkani putnik slika je grešnika, osobito onog, koji je bio od drugih zaveden na grijeh. Zavodnik ga opljčani, porok mu sve blago milobitno izranja. Svatko je grijeh neobjeljn rana. Nato ga ostavi polumrtva, bez snage, da se podigne i popravi. Svećenik i levit, koji su prošli kraj ranjenog putnika, a da mu nisu pomogli, slika su tvrda čovjeka, koji pozna samo sebe. A milosrdni Samaritanac slika je čovjeka, koji ima otkrivenja i ljubav prema bližnjemu, grešniku na žaljuje i pokušava svu, da ga obrati. Takav je osobito božanski naš Spasiatelj, koji je bio, a koji je i sada prijatelj i Spasiatelj grešnika.

4. Svećenik i levit su prošili, a Samaritanac mu je pomogao. Samaritanac i Zidovi nisu je prijatelji suveralni, a ovaj nam je ipak pomogao. To je odgovor na pitanje: Tko je naš bližnji? Nesamo ovaj, koji nam je bliz po krvi, po narodnosti, osjećajima prijateljan, po običaju, nego svaki čovjek, bilo nam prijatelj ili neprijatelj. Prema svakom treba, kad želimo u općim stvarima, zajedno sudjelovati ljubav rječima i djelima. Ljubav predobiva i oporna srca, a mržnja odbija i one, koji su si skloni.

Njegov je životni poziv bio: da propovijeda Ewangelije, sramotnim, da ostvari pobjedu prema Presvetom Sakramentu i prema Presvetoj Djevici, da suzbija letine nauke i širi pravu pobožnost među vjernicima.

Rođen se 27. rujna 1898. u Napulju. Sveti Franjo Giroiamo, Isusovac blagoslovio ga je i preokret, da će doživjeti 90 godina, da će biti biskup i učiniti velike stvari za Isusa. Kratko deset godina bavio se odvjetništvom i stekao veliki glas. U nekoj vnašoj parnici doživio je neuspjeh. To ga je potaknulo, da je ostavio odvjetništvo i posvetio se svu Bogu. Njegov se otac maršiz Liguori tome žestoko protivio, ali je konačno popustio. Svećenik je bio zareden za svećenika 6. 1726. Zavedenost se pretekao izvjetom: da ne će propasti ni jedan čas vremena nekolicinim.

Kao svećenik postao je gorljivim propovjednikom i ispovjednikom. Nebrojne grešnike prve je na pravil put. Obično je propovijedao o grijehu, o sblazniti o paklu, a sav je bio u zanosu, kad je govorio o Presvetoj Bogorodici. Napisaio je i knjigu: Slava Marijina. Ewangelije je presuveralno svakišodni pobodu. Presv. Otkrivenja Sakramenta. On je u pobodu shvaćao kao srdačne razgovore s Otkrivenim Spasieljem. U tu je svrhu sastavio

SAMO JEDAN BOG NIJE UTVARA

Najveća i najmogućija država svijeta neposredno prije Isusova rođenja bila je rimaska država, koja je upravu u to vrijeme od republike postala carevnom. Moralna je svakvremeno u toj godini naravila bila tako straha, da je svakome bilo jasno, da se dalje tako ne može i da će mora dogđiti nešto veliko i neobično, što će posve promijeniti lice zemlje. Svijet je očekivao Spasielja. Pojavio se čitav niz prorokačava, koja su navještala dolazak toga Spasielja. Isprva su mnogi mislili, da će to biti car. Ali, jer je on nakon dugotrajnih krvavih ratova donio na svijet bar prividan mir. Zato su mnogi i pošli, ponajviše iz pučanstva, nazivati još živa Augusta bogom. Taj su mu naslov zatim i službeno dodijelili. August je dopuštao, da mu grade hramove i dila oltare. Zbogomna, podnja njegova žena Livija također je težila za božanskim naslovom, a tako i drugi njihovi nasljednici. Car Kaligula utvario si je na pr. u svoju zločinu glavu,

da mora postati bogom nad svim drugim bogovima, što su ih slavili bezbrojni narodi, koji su pripadali njegovoj državi. Nalazio je, da se njegov kip ina stavili na najčasnije mjesto u hramovima svih bogova, što se prije nego drugim bogovima ima iskazivati počast njegovu božanstvu. Ali toga su 'boga' usred cirkuva ubili njegovi vlastiti ljudi, obični smrtnici, kojima je donogđio svojim neopisivim zločinima. Naslijedio ga je Klaudije. Njega su još kao djekna optežili smatrali kladionom, ne to i on je kao car dopuštao, da ga na pr. Britanci nazovu bogom (Ja. Klaudije, car i bog!). I tako redom mnogi rimski carevi.

A kad je kršćanstvo ojačalo, te se proširilo u samom gradu Rimu i po cijelom carstvu, vrhili su carevi protiv njega progone, koje po njihovim strahotama do danas nitko nije nadmašio, posebno je u historiji bilo mnoge krvoloka i sadista. Pr. toga im je bio uspjeh! Jesu li uništili kršćanstvo? Jesu li spali svoje božanstvo? Svi su si uzali pronitelji od Nerona do Dioklecijana ušli u povijest kao strašni krvoloci i zločinci, ali ne kao bogovi. Njihovo je božanstvo svršilo još bjednije nego božanstvo Zeusa, Apolona, Marsa, Oziris i tuda drugih, njima sličnih fikcija (utvara) staroga vijeka.

Samo je jedan Bog, koji nije fikcija i kojega zato nitko ne može lansirati.

Nova Misa Marijina Uznesenja

Zapovjedni blaždan Marijina Uznesenja najstariji je i najveći Gospiin blaždan. Kao takav nosi pred sobom post i nemaz, a sav je s omlinom, koje je njegova završna, najsvetom pristižem Sreća Marijina. Blaždan Uznesenja spomenut je skoro u svim starim liturgijskim knjigama istočne i zapadne Crkve pod nazivom «Komestis-Dormitio-Uznesen» ili «Metastasis-Transitus-Pasmoemjer. Kroz tolika je stoljeća u vjerovale u i nastupili slavnost, ono što je sv. Ota Pija XII. na 1850. na blaždan Svih Svetah na navješćanju i načn proglastio kao vjersku istinu.

Za tu je prigodu bila sastavljena i nova Misa, koja će po cijelom katoličkom svijetu ove godine po prvi put proslaviti u Marijinu povlasticu. Kao što su prije bili razni naziv ovog blaždana, tako su u raznim krajevima bili različiti misni obrasci. Ti su se veću veću u skladu s općim liturgijskim za Djevice, dok je do danas Misa Marijina Uznesenja bila unesena tek u misal Pija V. poslije Tridentinskog sabora. Lijepa je i ona, ali su pojedini dijelovi preopretni (molitva), a drugi samo simbolični (Ewangelije o Marti i Mariji).

Nova Misa još jače ističe sav sadržaj ove vjerske istine. Sastavljena je posve u skladu s općim liturgijskim običajima i molitve na nebo Uznesenoj Kraljici, što je tom prigodom provela iz srca sv. Ota Pape, koji je je molio s vjernačima u predvečerje i u sam blaždan proglašenja dogme. U ovom i sljedećem broju našeg lista donijet ćemo tu novu

U TIBETU, kako javlja list «Bombay Catholic Examiner», postoji samo jedan katolički vjernik. List javlja, da ne donosi njegovo ime iz razloga njegove osobne sigurnosti

9. na nebo uznesena. 10. Kraljica neba i zemlje, 11. naša Majka. 12. Posrednica svih milosti.

Tko pred takvim Božjim remek-djelom ne bi pjevao uvijek, sada i vjernošni «spjesmu novu»? Pjevajmo i molimo odmah glavnu molitvu tog blaždana.

MOLITVA. Svepomni vječni Bože, koji si bezgrešnu Djevicu Mariju, Majku svoga Sina, tjelesno i dušom uneseno u nebesku slavu; podaj molimo, da težeći uvijek k nebu zahvalimo biti dionici Njezine slave. Po istom Gospodinu Kao i u drugim takvim liturgijskim molitvama, ovdje nema ni jedne riječi previše ni jedne premano. U njoj je sve, što o Marijinu Uznesenju vjerujemo, što po liturgijskoj proceduri Uznesenja molimo. Uznesena je Marija na nebo, jer je Majka Božja. Neokalja na tjele, koje je dalo tjele Sinu Božjemu, nije se zamjelo rastvoriti u prah. Te je po Božjoj zamisli bilo i nama određeno, da nas grijeh nije spustao i neprestano sputaava u zemlju. Samo ako budemo uvijek teži k nebu, doći ćemo k Majci i Njomi uživati.

Enciklika sv. Oca Pija XII.

o misijama Prognoza

Ovaj providencijalni razvika misijske stvari stajao je stajao Božje riječi se samo izjavio i truda, nego također i okružnog muđenja herojki podnesnog. U toku ovih godina kod nekih naroda nisu krasili najokrutniji prostori, koji su bjednali protiv radujuće se Crkve.

Naša je duša ispunjena dubokom boli, kada promisljamo na muke, boli i smrt ove predrage djece. Mi ih se sjećamo s oćinim osjećajem i u religioznim udviženjem dobro znajući, da je mislonarski poziv često puta spojen s dostojanstvenom mučenjstvom. Pita mučenik Isus Krist je rekao: «Ako su progolili mene i vas će progoliti» (Iv. 13, 20). «U svijetu ćete imati tjeskobu, ali uzdatje se, ja sam navjedio svijet» (Iv. 16, 33). «Ako zno žita padnuvši u zemlju ne umre, ostaje samo; ali ako umre, donosi obilati plod» (Iv. 12, 24-25).

Glasnici i propovjednici letine i kršćanske kreposti, koji daleko od svoje domovine nalaze smrt u vršenju svoje uzvišene misije, Jesu gjeine, iz kojega će po Božjoj volji u svoje vrijeme niknuti najobilniji plodovi. Radi toga je sv. Pavao govorio: «Ponesimo se svojim nevoljama» (Rimlj. 5, 3); a sv. Ciprijan, koji je bio mučenik, na ovaj je način kriepio: «I opominji se, opominji svoga vremena: «Gospodin kaže, da se radujemo i veselimo, kada nas progone. Kada trpimo progonaštvo, onda nam se daje kruna vjere, onda se vidi jakost vojnika Božjih, onda se nebesa otvaraju mučenicima. Nismo postali članovi kršćanske vojske, da bismo mislili samo na mir i sigurnost, nego borbu, kada na čelu ove vojske prvi koraka Gospodin, učitelj i poniznost, podnošenju i trpljenju. On je prvi na primjeru pokazao ono, što je učio. On je prvi za nas trpio, da bi nas hrabrio u podnošenju i trpljenju» (Sv. Ciprijan u poslanici 56, 114, 4, 381 A).

Misionari, koji danas djeluju u najudaljenijim krajevima, razvijaju djelatnost sličnu djelatnosti prvobitne Crkve. Oni se nalaze skoro u istim priklama, u kojima su se nalazili prvi kršćani u Rimu, kada su apostolski prvaci Petar i Pavao donosili ewangeljsku istinu u srce rimskog imperija. Sveatko, što razmišlja o tako radujućem se Crkva u onim vremenima nije imala nikakvog ljudskog oslonca, već je bila uzamiravana patnjama, tjeskobama i progonaštva, ne može, a da ne osjeti duboko divljenje gledajući malenu četu gorućih kršćana, kako pogleduje silu, od koje može nikada jača nje postojala. Ono, što se je dogodilo, bilo je nešto, što se može povući. Kao što je mladi David, podstavljajući se više u Božju pomoć, nego u svoju kračju, pobijedio giganta Goliata, koji je bio obučen u željezni oklop, tako i Božje društvo, koje je Krist utemeljio, ne može nikada biti pobijeđen od zemaljske sile, nego će u drim dubokim svindantima svoje progonaštva. Iako Mi sa sigurnošću znamo, da sve to dolazi od nepreviroljivog Božjeg obećanja, ipak smatramo potrebnim, da izrazimo svoje priznanje svima onima, koji dadeše vjeronostavno neustrajivo i nepobjedive vjere u Krista i Njegovu Crkvu, stup i temelj istine (I. Tim. 3, 15).

U ovom vrjetme ih pozivamo, da istom ustrajnošću nastavljaju svoje poslanje. Vrio često Nam dolaze uješne javnosti o nepobjedivoj vjeri i hrabrom poklaju. Iako nisu uzamirajali poklaj, ali su sinovi Katoličke Crkve ovdje od jedinstva s Rimom i s ovom Apostolskom Stolicom, kao da bi to tražila ljubav i vjernoš, koju duguju vlastitom narodu, ali su zasigurno na jednom drugom svojim sunarodnjakom, ali se najvećom iskrenošću žele koristiti pravdom slobodom.

MEDUNARODNA UNIJA ZA JAVNI MORAL, koja ima zadatak, da koordinira rad na zaštiti javnog morala u raznim zemljama, održala je u Parizu sastanak U predsjedništvo Unije blazni i sv. Ota Pija XII. 12. 1953. godine.

PREKO 500.000 HODOKAŠNIKA je okupilo u Fatimi na prolazu 34. godišnjice ukazanja Majke Božje Fatimske, a preko 100.000 njih je tada peilikom pristupilo sv. Prističu. U kasneli Ukazanja služio je sv. Misa turistički biskup msgr. Pierre Theas, koji je podijelio blagoslov bolnicima, a bilo ih je preko 1.000.

Iz prirodni nauka

Slika nebeskog gibanja

Nashe stajalište na Zemlji pricinja nam se kao velika okrugla ploha i ml stojiimo ba na sredistu pod svodom nebeskim. Crtu, na kojoj zemlja kao da se spaja s nebom, nazivamo horizont ili obzor.

Svakom je poznato da Sunce i nikada ne stoji na mjestu. Svakog dana ono se pojavljuje na horizontu, negdje na istočnoj strani neba, koso se uzdiže sve više i više, u podne stja na najvećoj visini, a u popodnevnim satovima lagano se spušta, pomičući se na desno i dolje, da uvečer zade pod horizont na zapadnoj strani neba. I Mjesec izlazi i zalazi, ali u razne sate; on se pojavljuje kao svjetloer kao mladi tijepec u obliku srpa, kojput svijetli cijele noći, zatim ga se može vidjeti po danu u obliku bijelog oblaka na plavoj pozadini vedrog neba, katkad se pojavl pred zoru u obliku srpa. A zvijezde? Da li one stoje nepomično, svaka na svome mjestu? Ako malo digne noćnu opažku, može da se i one nazre u stvaru nepomično stajanje. One, koje se nalaze na zapadu, polopeno se spuštaju sve niže i niže i jedna za drugom odvajaju se iz horizonta. A kao njihova smjena pojavljuju se na istoku sve nove i nove zvijezde, koje se siložno kreću naviše. Evo, zašto, kao gledamo zvezdano nebo uveče, pa ga pogledamo kasnije pred svitanje, primjećujemo na njemu velike promjene. Jedne zvijezde zađu, druge se nove pojave, a neke se upadne premjeste i zauzmu savim drugi položaj. Samo jedna zvijezda ostaje na svom predviđenom mjestu. To je Polarna zvijezda (Sjevernjača), koja stoji na nebeskome na istom mjestu i pokazuje nam sjever.

Svakome je poznato zvijezde Veliki Medvedj, sedam dosta svijetlih zvijezda, na sjevernoj strani nedaleko Polarnice, koje sastavljaju oblik velikih kola. Veliki Medvedj je jedno od najsjudnijih zvijezda. Po jednoj francuskoj staroj preči predje zvijezde predstavljaju vola i kravu, drugo zavlje dva lopova, koji su ih oteli, zatim — u repu — dolazi sluga, pa sluškinja i blizu nje jedna mala zvijezdica, ojnjez pas, a savim na kraju seljak — vlasnik. Sluga, sluškinja sa psom i seljak siljeđe lopove, da spase blago. Bog je radi kiev seljaka — sve pripadno mu, jer je jedni za drugima do kraja svijeta.

Glavna zvijezda na nebu obilježila su još u daleka vremena pastiri — nomadi, radi toga da po njima nalaze put i sude o godišnjim dobima. Pri laganom kretanju zvijezda obiljež svih zvijezda ostaju bez promjene. Svaka se zvijezda kreće, ali uzajamni položaj jedne zvijezde prema drugoj ostaje isti. Sve što događa tamo, kao da se događa i na nebeskome svod. A kako se on giba?

Neko se pažljivo prati pomicanje zvijezda i zvijezda u toku noći, može se lako ustanoviti, da se cijeli nebeski svod sporo i polako okreće, a ta nevidljiva os, oko koje se on okreće oslanja se svojim krajem na Polarnu zvijezdu. Nebo optiče pun krug za 24 sata, to jest za dan i noć; zbog toga se i globe na Zemlji okreću. Mjesto, koje je od toga najdalje, naziva dnevnom.

Gibanje nebeskog zvoda lijevo se opaža po Velikom Medvedju. Ako on uveče stoji ispod Polarne zvijezde, u blizini sjeverne točke horizonta, oko pomoći podići će se više i naći će se desno od Sjevernjače. Ujutro će stajati tačno iznad Sjevernjače, skoro nama nad glavom, a zatim će početi, da se spušta i oko podne, nama nevidljivo, stajat će lijevo od nje. Uvečer će se savim spustiti i završiti svoj krug, naći će se u prvobitnom položaju — ispod Polarne zvijezde (Sjevernjače), blizu horizonta. Gornja priča jasno pokazuje kojim redom siljeđe zvijezde Velikog Medvedja, jedne za drugima na svom kruženju oko Polarnice.

I za svakim drugim zvijezdama događa se to isto, upoće sa svakim nebeskim tijelom: za dan i noć napraviti potpun krug oko Polarne zvijezde. Za to je vezan izlaz i zalaz Sunca, izlaz i zalaz Mjeseca, neprekidno tlo kretanje zvijezda iznad naše glave. To se slika gibanja nebeskih tijela, kakova se

SV. OTAC PILO XII primio je 21. lipnja u audienciju veliki broj vjernika iz Italije i ostalih krajeva svijeta, među kojima hodočaše iz Urugvaj, Argentine i Belgije, hodočaške radnike iz Holandije i veliki broj vojnika i oficira američke vojske.

MEDU PIGMEJCIMA 'BATWA', u Urundi tri obitelji su na svečan način primile sakrament sv krštenja. To su prvi pigmeji ovoga plemena, koji su primili katoličku vjeru. U Urundi ima nekoliko tisuća pigmejska 'Batwa', koji su do sada odućno odbijali svaki pokušaj kristijanizacije. Ova prva krštenja otvaraju put novim obraćenim, tako, da se već sada nekoliko desetaka pigmejska ovoga plemena pripremaju kao katekumene za sv krštenje.

U ENGLESKOJ je nedavno održan dan molitva za mir. Engleski katolici su tom prilikom organizirali uspješna hodočašća u razna narodna svetišta, među kojim i u svetišće Majke Božje engleskih katolika. U se uključilo veliki broj vojnika i oficira američkih zračnih snaga, koji su stacionirani u Engleskoj.

EGIPATSKA AKADEMIJA ZNANOSTI izabrala je za svoja člana o. Anawati, domnikanca, koji je po narodnosti Arabljanin, a poznat je u muslimanskom svijetu kao jedan od najboljih orientalista. Od 50 članova ove Akademije njih 10 su katolici, a od njih dva katolička svećenika. Drugi svećenik, član Egipatske Akademije, je o. Etienne Drieton, koji je ujedno generalni direktor egipatskog arheološkog ureda.

ODBOR INTERNACIONALNOG SAZIVANJA KATOLIČKIH MUZEVA održao je u Fuldi (Njemačka) svoj godišnji sastanak pod predsjedništvom Le Cour Grandpaison-a. Sastanak je održan prilikom kongresa Njemačkih katoličkih muzeva, koji je održan u istom gradu.

U JAPANU postoje dva katolička bogoslovna učilišta. Jedno u Tokiju, koje vode oo. Isurovi i drugo u Fukuoki, koje vode oo. Sulpicijani. Bogoslovno sjemenište u Tokiju imalo je 1950. god. 111 pitomaca, od kojih je njih 57 kršteno kao djeca, a 54 su kršteni kao odrasli. Od ovih, koji su kršteni kao odrasli, njih 13 se je obratilo s protestantizma, 15 ih se je obratilo iz drugih vjera, a 26 njih ostalo prije toga pripadalo jednoj vjerskoj zajednici. Interesantno je, da 69 pitomaca dolazi iz potpuno katoličkih obitelji, 28 iz obitelji, koje su u većini katoličke 9 iz obitelji, koje su u manjini katoličke a 25 njih iz potpuno poganskih obitelji. Od ukupnog broja seminarista 14 su stipulja u visokoj i srednjoj školi, 22 u specijalnim školskim školama, a 15 njih je stupilo u teologiju s raznih drugih fakulteta.

FRANJEVAČKE MISIONARKE otvorile su u Madrasu u Indiji novu bolnicu sa 200 kreveta. Otvarajući ovu bolnicu predstavnik indijske vlade je izjavio: 'Bez pomoći misionarskih bolnica naša vlada bi se u pogledu zbrinjavanja bolesnika našas dama u vrlo teškoj situaciji.'

U GRADU HARRISBURGU na svečan način je primio sakrament sv. Krizme 564 obraćenika na katolizam, među kojima je bilo 366 žena i 198 muškaraca.

SVJETSKA FEDERACIJA ženske katoličke mladeži održat će 24. 25. srpnja u Strassburgu internacionalni sastanak vjoda ženskih katoličkih sportskih klubova. Sastanak će prisustvovati delegatkinje 11 zemalja.

KARDINAL SCHUSTER, nadbiskup u Milanu imenovan je papinskim kongresom za zemaljski euharistijski kongres Italije, koji će se u rujnu ove godine održati u Asizu.

U KAMERUNU, bivšoj njemačkoj koloniji u Africi, ostaju tragički svoj samostan. U tu svrhu krenulo je iz Francuske pet trapista u Kamerun, dva Evropljanina i tri Afrikanca.

ukazuje nama molitva na Zemlju. Sva ona slušaju i siljeđe do nepomičnog savršenstva točno one zakone, koje im je postavio svemogući Stvoritelj svemira i života.

U GRČKOJ se vrši svečana proslava 19. stogodišnjice dolaska sv. Pavla. Atenski mitropolit pozvao je na ovu svečanost među ostalim i Sv. Stolicu. Ovom pozivu je Sv. Stolica nije mogla odazvati s razloga, što grčka vlada već duže vremena odbija priznati, da u Crčku dođe jedan stalni predstavnik Sv. Stolice, koji bi imao čisto duhovnu misiju brige za grčke katolike.

IZ ŽIVOTA BL. PIJA X. Povodom proglašenja blaženim pape Pija X. iznose se sada razni događaji iz njegova života, a među ostalim i ovaj: Kada je 1914. g. Austro-Ugarska navjesticila Srbiji, austrijski poslanik kod Sv. Stolice zatražio je od Pija X., da dade svoj blagoslov austro-ugarskoj vojsci. Papa Pio X. je odbio ovaj zahtjev riječima: 'Ja blagoslivljam mir!'

U PERZUSKOJ PRIJESTOLNICE TEHERANU na svečan način su blagoslovivene novonabavljene orgulje u jednoj katoličkoj župnoj crkvi. Ovo su prve orgulje u Perziji upoće.

MEDUNARODNO SVJETSKO KATOLIČKO DRUŠTVO 'Pax Romana' organiziralo je u njemačkom gradu Limburgu na Labi tečaj, na kojem se je raspravljalo o temi 'Prava čovjeka'. Tečaju je prisustvovalo 160 studenata iz Njemačke, Francuske, Belgije, Španjolske, Švicarske, Holandije, Engleske, Brazile, Sjedinjenih Američkih Država i dr. Generalni direktor UNESCO-a vlada Federacijom katolika Njemačke izaslau su na ovaj tečaj svoje predstavnike.

DVA NIJEMCA stigla su sredinom lipnja nakon 3200 kilometara duže pješačke u Fatimu. Iz Kölna krenulu su u rujnu 1950. da bi na Božić 1950. bili u Rimu. Iz Rima su krenulu za Lurd, kam su stigli u travnju ove godine, dok su u lipnju stigli u Fatimu.

'PRAVI MISTERIJ MUKE' prikazivanje pred katolikom stolne crkve u Parizu 'Notre Dame'. Kritika se većom pohvalno izrazila o kvaliteti predstave.

NOVE BISKUPIJE osnovao je Sv. Otac Pijo XII. u Alaski, u Sjedinjenim Državama Amerike i u Kanadi.

AUSTRALJSKI KATOLIČKI NOVINARI osnovali su svoj staleški savez.

NA VRHU BRDA MONTE AGNEDA (16 kilometara od Rima, 1944. sagradio je visok 21 m. Ovaj krst je sagrađen na visokom brdu u tjescnaku Magellan na dlogom drvu ocena kao znak žive vjere čileanskih katolika. Dne 3. svibnja jedno hodočaće od 70 vjernika predvođeno biskupom najjužnije biskupije svijeta našim sunarodnjacima, Hrvatom nasrom VLADIMIROM RIZEM, u čijoj prirodi se je nalazilo nekoliko odličnih svećenika kao i predstavnik državnih vlasti, popeli su se na Monte Agnedo. Tamo je biskup msgr. Boric održao prigodan govor i zatim u svečan obred položio u jednu nišu velikog križa relikvije drva sv. Križa.

KINESKI PJEVAČ VU-PAC-CHIN, učenik glasovitoj tajljskoga tenora Benjamina Giglia, nedavno je u Rimu napisao je bio njegov učitelj Gagli. Početno krštenje Wu-Pac-Chin je izjavio: 'Ponajprije iskreno zahvaljujem Bogu, što mi je dao milost, da sam postao katolik. Moje obraćenje na katoličku vjeru pružilo mi je onaj mir, za kojim sam tako dugo čežnuo. Sada sam mirniji i stalniji u vršenju svojih dužnosti, predano i ponizniji u odnosu na društveni i politički svijet ambicije, da gim ljudima Njemu služim, kao što sam o tome ranije mislio. Sada imam samo jednu želju, da svoj glas posvetim pjevanju hvale Gospodue.'

IZLOŽBU CRKVENOG PRIBORA, kalezja i misnih odjela otvorili su početkom srpnja u Londonu u priređbi britanske jubijske godine.

DOM MIRA (Domus pacis) zove se nova centrala međunarodne katoličke omladine, koja je podignuta negdje na periferiji Rima. Zgrada je sagrađena od bit omladinici i prvi zavjet načinjen 1944. godine, a do sv. Ocu Piju XII. ništa ne događi. Otvorenju prisustvovalo je k kardinala i mnogo nadbiskupa i biskupa, dok je sam Sv. Otac na radiu govorio o temi 'Dovne mira'. Zgrada će služiti za duhovne vježbe, za kongrese i slične opće svrhe.

Dodite k meni...

Prisvojeda se o nekome američkom državljanin; Kad bi na množine poslova osjetio umor, ostavio bi odmah svod i otišao svojoj staroj majci. Kad bi je zagrlio i poljubio, uzeo bi stolicu, sjeo pred nju, glavu naslonio na njezina koljena te bi joj rekao: 'Majko, dan je otčinom na tvom krilu oćeno kao onda, kad sam bio malo dijete... Znaš, majko, silno sam ti umoran.' Stolica umor, ostavio bi odmah svod i otišao svojoj staroj majci. Kad bi je zagrlio i poljubio, uzeo bi stolicu, sjeo pred nju, glavu naslonio na njezina koljena te bi joj rekao: 'Majko, dan je otčinom na tvom krilu oćeno kao onda, kad sam bio malo dijete... Znaš, majko, silno sam ti umoran.' Stolica umor, ostavio bi odmah svod i otišao svojoj staroj majci. Kad bi je zagrlio i poljubio, uzeo bi stolicu, sjeo pred nju, glavu naslonio na njezina koljena te bi joj rekao: 'Majko, dan je otčinom na tvom krilu oćeno kao onda, kad sam bio malo dijete... Znaš, majko, silno sam ti umoran.' Stolica umor, ostavio bi odmah svod i otišao svojoj staroj majci. Kad bi je zagrlio i poljubio, uzeo bi stolicu, sjeo pred nju, glavu naslonio na njezina koljena te bi joj rekao: 'Majko, dan je otčinom na tvom krilu oćeno kao onda, kad sam bio malo dijete... Znaš, majko, silno sam ti umoran.' Stolica umor, ostavio bi odmah svod i otišao svojoj staroj majci. Kad bi je zagrlio i poljubio, uzeo bi stolicu, sjeo pred nju, glavu naslonio na njezina koljena te bi joj rekao: 'Majko, dan je otčinom na tvom krilu oćeno kao onda, kad sam bio malo dijete... Znaš, majko, silno sam ti umoran.' Stolica umor, ostavio bi odmah svod i otišao svojoj staroj majci. Kad bi je zagrlio i poljubio, uzeo bi stolicu, sjeo pred nju, glavu naslonio na njezina koljena te bi joj rekao: 'Majko, dan je otčinom na tvom krilu oćeno kao onda, kad sam bio malo dijete... Znaš, majko, silno sam ti umoran.' Stolica umor, ostavio bi odmah svod i otišao svojoj staroj majci. Kad bi je zagrlio i poljubio, uzeo bi stolicu, sjeo pred nju, glavu naslonio na njezina koljena te bi joj rekao: 'Majko, dan je otčinom na tvom krilu oćeno kao onda, kad sam bio malo dijete... Znaš, majko, silno sam ti umoran.' Stolica umor, ostavio bi odmah svod i otišao svojoj staroj majci. Kad bi je zagrlio i poljubio, uzeo bi stolicu, sjeo pred nju, glavu naslonio na njezina koljena te bi joj rekao: 'Majko, dan je otčinom na tvom krilu oćeno kao onda, kad sam bio malo dijete... Znaš, majko, silno sam ti umoran.' Stolica umor, ostavio bi odmah svod i otišao svojoj staroj majci. Kad bi je zagrlio i poljubio, uzeo bi stolicu, sjeo pred nju, glavu naslonio na njezina koljena te bi joj rekao: 'Majko, dan je otčinom na tvom krilu oćeno kao onda, kad sam bio malo dijete... Znaš, majko, silno sam ti umoran.' Stolica umor, ostavio bi odmah svod i otišao svojoj staroj majci. Kad bi je zagrlio i poljubio, uzeo bi stolicu, sjeo pred nju, glavu naslonio na njezina koljena te bi joj rekao: 'Majko, dan je otčinom na tvom krilu oćeno kao onda, kad sam bio malo dijete... Znaš, majko, silno sam ti umoran.' Stolica umor, ostavio bi odmah svod i otišao svojoj staroj majci. Kad bi je zagrlio i poljubio, uzeo bi stolicu, sjeo pred nju, glavu naslonio na njezina koljena te bi joj rekao: 'Majko, dan je otčinom na tvom krilu oćeno kao onda, kad sam bio malo dijete... Znaš, majko, silno sam ti umoran.' Stolica umor, ostavio bi odmah svod i otišao svojoj staroj majci. Kad bi je zagrlio i poljubio, uzeo bi stolicu, sjeo pred nju, glavu naslonio na njezina koljena te bi joj rekao: 'Majko, dan je otčinom na tvom krilu oćeno kao onda, kad sam bio malo dijete... Znaš, majko, silno sam ti umoran.' Stolica umor, ostavio bi odmah svod i otišao svojoj staroj majci. Kad bi je zagrlio i poljubio, uzeo bi stolicu, sjeo pred nju, glavu naslonio na njezina koljena te bi joj rekao: 'Majko, dan je otčinom na tvom krilu oćeno kao onda, kad sam bio malo dijete... Znaš, majko, silno sam ti umoran.' Stolica umor, ostavio bi odmah svod i otišao svojoj staroj majci. Kad bi je zagrlio i poljubio, uzeo bi stolicu, sjeo pred nju, glavu naslonio na njezina koljena te bi joj rekao: 'Majko, dan je otčinom na tvom krilu oćeno kao onda, kad sam bio malo dijete... Znaš, majko, silno sam ti umoran.' Stolica umor, ostavio bi odmah svod i otišao svojoj staroj majci. Kad bi je zagrlio i poljubio, uzeo bi stolicu, sjeo pred nju, glavu naslonio na njezina koljena te bi joj rekao: 'Majko, dan je otčinom na tvom krilu oćeno kao onda, kad sam bio malo dijete... Znaš, majko, silno sam ti umoran.' Stolica umor, ostavio bi odmah svod i otišao svojoj staroj majci. Kad bi je zagrlio i poljubio, uzeo bi stolicu, sjeo pred nju, glavu naslonio na njezina koljena te bi joj rekao: 'Majko, dan je otčinom na tvom krilu oćeno kao onda, kad sam bio malo dijete... Znaš, majko, silno sam ti umoran.' Stolica umor, ostavio bi odmah svod i otišao svojoj staroj majci. Kad bi je zagrlio i poljubio, uzeo bi stolicu, sjeo pred nju, glavu naslonio na njezina koljena te bi joj rekao: 'Majko, dan je otčinom na tvom krilu oćeno kao onda, kad sam bio malo dijete... Znaš, majko, silno sam ti umoran.' Stolica umor, ostavio bi odmah svod i otišao svojoj staroj majci. Kad bi je zagrlio i poljubio, uzeo bi stolicu, sjeo pred nju, glavu naslonio na njezina koljena te bi joj rekao: 'Majko, dan je otčinom na tvom krilu oćeno kao onda, kad sam bio malo dijete... Znaš, majko, silno sam ti umoran.' Stolica umor, ostavio bi odmah svod i otišao svojoj staroj majci. Kad bi je zagrlio i poljubio, uzeo bi stolicu, sjeo pred nju, glavu naslonio na njezina koljena te bi joj rekao: 'Majko, dan je otčinom na tvom krilu oćeno kao onda, kad sam bio malo dijete... Znaš, majko, silno sam ti umoran.' Stolica umor, ostavio bi odmah svod i otišao svojoj staroj majci. Kad bi je zagrlio i poljubio, uzeo bi stolicu, sjeo pred nju, glavu naslonio na njezina koljena te bi joj rekao: 'Majko, dan je otčinom na tvom krilu oćeno kao onda, kad sam bio malo dijete... Znaš, majko, silno sam ti umoran.' Stolica umor, ostavio bi odmah svod i otišao svojoj staroj majci. Kad bi je zagrlio i poljubio, uzeo bi stolicu, sjeo pred nju, glavu naslonio na njezina koljena te bi joj rekao: 'Majko, dan je otčinom na tvom krilu oćeno kao onda, kad sam bio malo dijete... Znaš, majko, silno sam ti umoran.' Stolica umor, ostavio bi odmah svod i otišao svojoj staroj majci. Kad bi je zagrlio i poljubio, uzeo bi stolicu, sjeo pred nju, glavu naslonio na njezina koljena te bi joj rekao: 'Majko, dan je otčinom na tvom krilu oćeno kao onda, kad sam bio malo dijete... Znaš, majko, silno sam ti umoran.' Stolica umor, ostavio bi odmah svod i otišao svojoj staroj majci. Kad bi je zagrlio i poljubio, uzeo bi stolicu, sjeo pred nju, glavu naslonio na njezina koljena te bi joj rekao: 'Majko, dan je otčinom na tvom krilu oćeno kao onda, kad sam bio malo dijete... Znaš, majko, silno sam ti umoran.' Stolica umor, ostavio bi odmah svod i otišao svojoj staroj majci. Kad bi je zagrlio i poljubio, uzeo bi stolicu, sjeo pred nju, glavu naslonio na njezina koljena te bi joj rekao: 'Majko, dan je otčinom na tvom krilu oćeno kao onda, kad sam bio malo dijete... Znaš, majko, silno sam ti umoran.' Stolica umor, ostavio bi odmah svod i otišao svojoj staroj majci. Kad bi je zagrlio i poljubio, uzeo bi stolicu, sjeo pred nju, glavu naslonio na njezina koljena te bi joj rekao: 'Majko, dan je otčinom na tvom krilu oćeno kao onda, kad sam bio malo dijete... Znaš, majko, silno sam ti umoran.' Stolica umor, ostavio bi odmah svod i otišao svojoj staroj majci. Kad bi je zagrlio i poljubio, uzeo bi stolicu, sjeo pred nju, glavu naslonio na njezina koljena te bi joj rekao: 'Majko, dan je otčinom na tvom krilu oćeno kao onda, kad sam bio malo dijete... Znaš, majko, silno sam ti umoran.' Stolica umor, ostavio bi odmah svod i otišao svojoj staroj majci. Kad bi je zagrlio i poljubio, uzeo bi stolicu, sjeo pred nju, glavu naslonio na njezina koljena te bi joj rekao: 'Majko, dan je otčinom na tvom krilu oćeno kao onda, kad sam bio malo dijete... Znaš, majko, silno sam ti umoran.' Stolica umor, ostavio bi odmah svod i otišao svojoj staroj majci. Kad bi je zagrlio i poljubio, uzeo bi stolicu, sjeo pred nju, glavu naslonio na njezina koljena te bi joj rekao: 'Majko, dan je otčinom na tvom krilu oćeno kao onda, kad sam bio malo dijete... Znaš, majko, silno sam ti umoran.' Stolica umor, ostavio bi odmah svod i otišao svojoj staroj majci. Kad bi je zagrlio i poljubio, uzeo bi stolicu, sjeo pred nju, glavu naslonio na njezina koljena te bi joj rekao: 'Majko, dan je otčinom na tvom krilu oćeno kao onda, kad sam bio malo dijete... Znaš, majko, silno sam ti umoran.' Stolica umor, ostavio bi odmah svod i otišao svojoj staroj majci. Kad bi je zagrlio i poljubio, uzeo bi stolicu, sjeo pred nju, glavu naslonio na njezina koljena te bi joj rekao: 'Majko, dan je otčinom na tvom krilu oćeno kao onda, kad sam bio malo dijete... Znaš, majko, silno sam ti umoran.' Stolica umor, ostavio bi odmah svod i otišao svojoj staroj majci. Kad bi je zagrlio i poljubio, uzeo bi stolicu, sjeo pred nju, glavu naslonio na njezina koljena te bi joj rekao: 'Majko, dan je otčinom na tvom krilu oćeno kao onda, kad sam bio malo dijete... Znaš, majko, silno sam ti umoran.' Stolica umor, ostavio bi odmah svod i otišao svojoj staroj majci. Kad bi je zagrlio i poljubio, uzeo bi stolicu, sjeo pred nju, glavu naslonio na njezina koljena te bi joj rekao: 'Majko, dan je otčinom na tvom krilu oćeno kao onda, kad sam bio malo dijete... Znaš, majko, silno sam ti umoran.' Stolica umor, ostavio bi odmah svod i otišao svojoj staroj majci. Kad bi je zagrlio i poljubio, uzeo bi stolicu, sjeo pred nju, glavu naslonio na njezina koljena te bi joj rekao: 'Majko, dan je otčinom na tvom krilu oćeno kao onda, kad sam bio malo dijete... Znaš, majko, silno sam ti umoran.' Stolica umor, ostavio bi odmah svod i otišao svojoj staroj majci. Kad bi je zagrlio i poljubio, uzeo bi stolicu, sjeo pred nju, glavu naslonio na njezina koljena te bi joj rekao: 'Majko, dan je otčinom na tvom krilu oćeno kao onda, kad sam bio malo dijete... Znaš, majko, silno sam ti umoran.' Stolica umor, ostavio bi odmah svod i otišao svojoj staroj majci. Kad bi je zagrlio i poljubio, uzeo bi stolicu, sjeo pred nju, glavu naslonio na njezina koljena te bi joj rekao: 'Majko, dan je otčinom na tvom krilu oćeno kao onda, kad sam bio malo dijete... Znaš, majko, silno sam ti umoran.' Stolica umor, ostavio bi odmah svod i otišao svojoj staroj majci. Kad bi je zagrlio i poljubio, uzeo bi stolicu, sjeo pred nju, glavu naslonio na njezina koljena te bi joj rekao: 'Majko, dan je otčinom na tvom krilu oćeno kao onda, kad sam bio malo dijete... Znaš, majko, silno sam ti umoran.' Stolica umor, ostavio bi odmah svod i otišao svojoj staroj majci. Kad bi je zagrlio i poljubio, uzeo bi stolicu, sjeo pred nju, glavu naslonio na njezina koljena te bi joj rekao: 'Majko, dan je otčinom na tvom krilu oćeno kao onda, kad sam bio malo dijete... Znaš, majko, silno sam ti umoran.' Stolica umor, ostavio bi odmah svod i otišao svojoj staroj majci. Kad bi je zagrlio i poljubio, uzeo bi stolicu, sjeo pred nju, glavu naslonio na njezina koljena te bi joj rekao: 'Majko, dan je otčinom na tvom krilu oćeno kao onda, kad sam bio malo dijete... Znaš, majko, silno sam ti umoran.' Stolica umor, ostavio bi odmah svod i otišao svojoj staroj majci. Kad bi je zagrlio i poljubio, uzeo bi stolicu, sjeo pred nju, glavu naslonio na njezina koljena te bi joj rekao: 'Majko, dan je otčinom na tvom krilu oćeno kao onda, kad sam bio malo dijete... Znaš, majko, silno sam ti umoran.' Stolica umor, ostavio bi odmah svod i otišao svojoj staroj majci. Kad bi je zagrlio i poljubio, uzeo bi stolicu, sjeo pred nju, glavu naslonio na njezina koljena te bi joj rekao: 'Majko, dan je otčinom na tvom krilu oćeno kao onda, kad sam bio malo dijete... Znaš, majko, silno sam ti umoran.' Stolica umor, ostavio bi odmah svod i otišao svojoj staroj majci. Kad bi je zagrlio i poljubio, uzeo bi stolicu, sjeo pred nju, glavu naslonio na njezina koljena te bi joj rekao: 'Majko, dan je otčinom na tvom krilu oćeno kao onda, kad sam bio malo dijete... Znaš, majko, silno sam ti umoran.' Stolica umor, ostavio bi odmah svod i otišao svojoj staroj majci. Kad bi je zagrlio i poljubio, uzeo bi stolicu, sjeo pred nju, glavu naslonio na njezina koljena te bi joj rekao: 'Majko, dan je otčinom na tvom krilu oćeno kao onda, kad sam bio malo dijete... Znaš, majko, silno sam ti umoran.' Stolica umor, ostavio bi odmah svod i otišao svojoj staroj majci. Kad bi je zagrlio i poljubio, uzeo bi stolicu, sjeo pred nju, glavu naslonio na njezina koljena te bi joj rekao: 'Majko, dan je otčinom na tvom krilu oćeno kao onda, kad sam bio malo dijete... Znaš, majko, silno sam ti umoran.' Stolica umor, ostavio bi odmah svod i otišao svojoj staroj majci. Kad bi je zagrlio i poljubio, uzeo bi stolicu, sjeo pred nju, glavu naslonio na njezina koljena te bi joj rekao: 'Majko, dan je otčinom na tvom krilu oćeno kao onda, kad sam bio malo dijete... Znaš, majko, silno sam ti umoran.' Stolica umor, ostavio bi odmah svod i otišao svojoj staroj majci. Kad bi je zagrlio i poljubio, uzeo bi stolicu, sjeo pred nju, glavu naslonio na njezina koljena te bi joj rekao: 'Majko, dan je otčinom na tvom krilu oćeno kao onda, kad sam bio malo dijete... Znaš, majko, silno sam ti umoran.' Stolica umor, ostavio bi odmah svod i otišao svojoj staroj majci. Kad bi je zagrlio i poljubio, uzeo bi stolicu, sjeo pred nju, glavu naslonio na njezina koljena te bi joj rekao: 'Majko, dan je otčinom na tvom krilu oćeno kao onda, kad sam bio malo dijete... Znaš, majko, silno sam ti umoran.' Stolica umor, ostavio bi odmah svod i otišao svojoj staroj majci. Kad bi je zagrlio i poljubio, uzeo bi stolicu, sjeo pred nju, glavu naslonio na njezina koljena te bi joj rekao: 'Majko, dan je otčinom na tvom krilu oćeno kao onda, kad sam bio malo dijete... Znaš, majko, silno sam ti umoran.' Stolica umor, ostavio bi odmah svod i otišao svojoj staroj majci. Kad bi je zagrlio i poljubio, uzeo bi stolicu, sjeo pred nju, glavu naslonio na njezina koljena te bi joj rekao: 'Majko, dan je otčinom na tvom krilu oćeno kao onda, kad sam bio malo dijete... Znaš, majko, silno sam ti umoran.' Stolica umor, ostavio bi odmah svod i otišao svojoj staroj majci. Kad bi je zagrlio i poljubio, uzeo bi stolicu, sjeo pred nju, glavu naslonio na njezina koljena te bi joj rekao: 'Majko, dan je otčinom na tvom krilu oćeno kao onda, kad sam bio malo dijete... Znaš, majko, silno sam ti umoran.' Stolica umor, ostavio bi odmah svod i otišao svojoj staroj majci. Kad bi je zagrlio i poljubio, uzeo bi stolicu, sjeo pred nju, glavu naslonio na njezina koljena te bi joj rekao: 'Majko, dan je otčinom na tvom krilu oćeno kao onda, kad sam bio malo dijete... Znaš, majko, silno sam ti umoran.' Stolica umor, ostavio bi odmah svod i otišao svojoj staroj majci. Kad bi je zagrlio i poljubio, uzeo bi stolicu, sjeo pred nju, glavu naslonio na njezina koljena te bi joj rekao: 'Majko, dan je otčinom na tvom krilu oćeno kao onda, kad sam bio malo dijete... Znaš, majko, silno sam ti umoran.' Stolica umor, ostavio bi odmah svod i otišao svojoj staroj majci. Kad bi je zagrlio i poljubio, uzeo bi stolicu, sjeo pred nju, glavu naslonio na njezina koljena te bi joj rekao: 'Majko, dan je otčinom na tvom krilu oćeno kao onda, kad sam bio malo dijete... Znaš, majko, silno sam ti umoran.' Stolica umor, ostavio bi odmah svod i otišao svojoj staroj majci. Kad bi je zagrlio i poljubio, uzeo bi stolicu, sjeo pred nju, glavu naslonio na njezina koljena te bi joj rekao: 'Majko, dan je otčinom na tvom krilu oćeno kao onda, kad sam bio malo dijete... Znaš, majko, silno sam ti umoran.' Stolica umor, ostavio bi odmah svod i otišao svojoj staroj majci. Kad bi je zagrlio i poljubio, uzeo bi stolicu, sjeo pred nju, glavu naslonio na njezina koljena te bi joj rekao: 'Majko, dan je otčinom na tvom krilu oćeno kao onda, kad sam bio malo dijete... Znaš, majko, silno sam ti umoran.' Stolica umor, ostavio bi odmah svod i otišao svojoj staroj majci. Kad bi je zagrlio i poljubio, uzeo bi stolicu, sjeo pred nju, glavu naslonio na njezina koljena te bi joj rekao: 'Majko, dan je otčinom na tvom krilu oćeno kao onda, kad sam bio malo dijete... Znaš, majko, silno sam ti umoran.' Stolica umor, ostavio bi odmah svod i otišao svojoj staroj majci. Kad bi je zagrlio i poljubio, uzeo bi stolicu, sjeo pred nju, glavu naslonio na njezina koljena te bi joj rekao: 'Majko, dan je otčinom na tvom krilu oćeno kao onda, kad sam bio malo dijete... Znaš, majko, silno sam ti umoran.' Stolica umor, ostavio bi odmah svod i otišao svojoj staroj majci. Kad bi je zagrlio i poljubio, uzeo bi stolicu, sjeo pred nju, glavu naslonio na njezina koljena te bi joj rekao: 'Majko, dan je otčinom na tvom krilu oćeno kao onda, kad sam bio malo dijete... Znaš, majko, silno sam ti umoran.' Stolica umor, ostavio bi odmah svod i otišao svojoj staroj majci. Kad bi je zagrlio i poljubio, uzeo bi stolicu, sjeo pred nju, glavu naslonio na njezina koljena te bi joj rekao: 'Majko, dan je otčinom na tvom krilu oćeno kao onda, kad sam bio malo dijete... Znaš, majko, silno sam ti umoran.' Stolica umor, ostavio bi odmah svod i otišao svojoj staroj majci. Kad bi je zagrlio i poljubio, uzeo bi stolicu, sjeo pred nju, glavu naslonio na njezina koljena te bi joj rekao: 'Majko, dan je otčinom na tvom krilu oćeno kao onda, kad sam bio malo dijete... Znaš, majko, silno sam ti umoran.' Stolica umor, ostavio bi odmah svod i otišao svojoj staroj majci. Kad bi je zagrlio i poljubio, uzeo bi stolicu, sjeo pred nju, glavu naslonio na njezina koljena te bi joj rekao: 'Majko, dan je otčinom na tvom krilu oćeno kao onda, kad sam bio malo dijete... Znaš, majko, silno sam ti umoran.' Stolica umor, ostavio bi odmah svod i otišao svojoj staroj majci. Kad bi je zagrlio i poljubio, uzeo bi stolicu, sjeo pred nju, glavu naslonio na njezina koljena te bi joj rekao: 'Majko, dan je otčinom na tvom krilu oćeno kao onda, kad sam bio malo dijete... Znaš, majko, silno sam ti umoran.' Stolica umor, ostavio bi odmah svod i otišao svojoj staroj majci. Kad bi je zagrlio i poljubio, uzeo bi stolicu, sjeo pred nju, glavu naslonio na njezina koljena te bi joj rekao: 'Majko, dan je otčinom na tvom krilu oćeno kao onda, kad sam bio malo dijete... Znaš, majko, silno sam ti umoran.' Stolica umor, ostavio bi odmah svod i otišao svojoj staroj majci. Kad bi je zagrlio i poljubio, uzeo bi stolicu, sjeo pred nju, glavu naslonio na njezina koljena te bi joj rekao: 'Majko, dan je otčinom na tvom krilu oćeno kao onda, kad sam bio malo dijete... Znaš, majko, silno sam ti umoran.' Stolica umor, ostavio bi odmah svod i otišao svojoj staroj majci. Kad bi je zagrlio i poljubio, uzeo bi stolicu, sjeo pred nju, glavu naslonio na njezina koljena te bi joj rekao: 'Majko, dan je otčinom na tvom krilu oćeno kao onda, kad sam bio malo dijete... Znaš, majko, silno sam ti umoran.' Stolica umor, ostavio bi odmah svod i otišao svojoj staroj majci. Kad bi je zagrlio i poljubio, uzeo bi stolicu, sjeo pred nju, glavu naslonio na njezina koljena te bi joj rekao: 'Majko, dan je otčinom na tvom krilu oćeno kao onda, kad sam bio malo dijete... Znaš, majko, silno sam ti umoran.' Stolica umor, ostavio bi odmah svod i otišao svojoj staroj majci. Kad bi je zagrlio i pol